

DE
GOUDVIS
JONGEN

LISA THOMPSON

GRATIS LEESFRAGMENT

HOOFDSTUK EEN

DE KOMST

Meneer Charles had een roodverbrande kruin.

Dat zag ik toen hij zijn rozenstruiken aan het inspecteren was. Terwijl hij zijwaarts schuifelde over het tuinpad, bekeek hij elke bloem afzonderlijk en schudde de grote een beetje heen en weer om te zien of er blaadjes afvielen. De grote kale plek op zijn hoofd was nu een vuurrood, glimmend rondje met wit, pluizig haar eromheen. Hij had bij deze warmte iets op zijn hoofd moeten zetten, maar als je druk bezig bent, valt het je waarschijnlijk niet op dat je kruin aan het verbranden is.

Mij viel het wel op.

Deze eenmalige uitgave is bestemd ter promotie.
Deze uitgave betreft een ongecorrigeerde versie.

© Lisa Thompson

Oorspronkelijke titel: The Goldfish Boy
Nederlandse vertaling: Nan Lenderes

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel, of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

NUR: 283
ISBN: 9789030503316

Mij vallen een boel dingen op vanachter het raam.

Niet dat ik iets verkeerd deed. Ik hield gewoon mijn burens in de gaten om de tijd door te komen, meer niet. Het was niet uit nieuwsgierigheid. En ik geloof niet dat de burens het vervelend vonden. Af en toe riep Jake Bishop van nummer 5 dingen naar me, dingen zoals 'mafkees', 'halvegare' en 'eikel'. Het was een tijd geleden dat hij me gewoon Matthew had genoemd - maar ja, hij was een idioot, zodat het me eigenlijk niet kon schelen wat hij zei.

Ik woonde in een stil, lusvormig, doodlopend straatje in een kleine stad vol mensen die zeiden hoe geweldig het was dat ze niet in dat grote, stinkende Londen woonden, maar die vervolgens vrijwel alle ochtenden wanhopig bezig waren er te komen.

Er stonden zeven huizen in ons doodlopende straatje. Zes ervan zagen er hetzelfde uit, met een vierkante erker, een kunststof voordeur en witgesausde muren. Maar het zevende huis, tussen de nummer 3 en 5 in, zag er heel anders uit. De pastorie, opgetrokken uit bloedrode baksteen, leek een gast op een halloweenfeest, die als enige de moeite had genomen zich te verkleeden. Het huis had een zwarte voordeur met twee driehoekige

raampjes bovenin, die aan de binnenkant waren afgedekt met een oud stuk karton. Of dat er nou zat om de tocht tegen te houden of om te voorkomen dat je naar binnen kon kijken, geen idee.

Mijn vader had me verteld dat een projectontwikkelaar twintig jaar geleden, voordat onze huizen werden gebouwd, de pastorie had willen slopen, maar die had haar honderd jaar oude fundering schrap gezet en had zich weten te handhaven, als een oude, rottende kies. De weduwe van de dominee, Oude Nina, woonde er nog steeds, hoewel ik haar maar zelden zag. Voor het woonkamerraam aan de straatkant stond een lamp die ze dag en nacht aan liet; een gloeiende oranje bol achter de grijze gordijnen. Mijn moeder zei dat Oude Nina een wat teruggetrokken leven leidde, omdat ze bang was dat iemand van de kerk haar zou dwingen om te verhuizen, omdat het eigenlijk haar huis niet meer was sinds haar man was overleden. Op het stoepje bij de voordeur had ze drie potten met bloeiende planten staan die ze elke ochtend om tien uur water gaf.

Ik keek naar haar en naar de andere burens vanuit de kamer aan de voorkant van het huis. Ik vond het daar prettig. De

citroenkleurige muren waren nog steeds blinkend schoon, en het leek alsof er pas geschilderd en behangen was, ook al was dat vijf jaar geleden gebeurd. Mijn vader en moeder noemden die kamer 'het kantoor', omdat onze computer er stond, maar we wisten allemaal dat eigenlijk het 'de kinderkamer' was. In een hoekje van de kamer hing een mobile van zes gestreepte, stoffen olifantjes - bestemd voor boven een kinderbedje - nutteloos te wezen boven een hoge berg ongeopende dozen en boodschappentassen. Mijn moeder had het mobile meteen opgehangen nadat ze was thuisgekomen van haar winkelmarathon, ook al had mijn vader gezegd dat het ongeluk bracht.

'Doe niet zo raar, Brian. We moeten toch kijken of hij het doet?'

Ze had het opgewonden met het sleuteltje dat aan de bovenkant zat, en we hadden allemaal gekeken hoe de olifantjes ronddraaiden op 'Twinkel, twinkel, kleine ster'. Toen het muziekje afgelopen was, had ik geklapt - ik was toen pas zeven en dan doe je dat soort suffe dingen. Mijn moeder zei dat ze de rest van de spullen die ze had gekocht wel een andere keer zou uitpakken,

maar dat is er nooit meer van gekomen. De tassen staan nog steeds waar ze werden neergezet: luiers, flesjes, een sterilisator, een babyfoon, piepkleine hemdje. Alles wat mijn kleine broertje nodig zou hebben gehad als ik niet... nou ja, als hij nog geleefd had.

Het kantoor had een raam dat uitkeek op de straat, en ik zag mijn burens de dag beginnen:

09.30 UUR: MENEER CHARLES IS DE UITGEBLOEIDE ROZEN WEER AAN HET WEGKNIPPEN. DAAR GEBRUIKT HIJ EEN NIEUWE SNOEISCHAAR MET RODE GREPEN VOOR. ZIJN KRUIJN IS PITNLITK ROODVERBRAND.

Meneer Charles was ergens tussen de vijfenzestig en vijfennegentig. Hij leek niet ouder te worden. Volgens mij had hij gewoon een leeftijd gevonden die hij hem prima beviel en daar hield hij het bij.

09.36 UUR: GORDON EN PENNY SULLIVAN VAN NUMMER 1 KOMEN NAAR BUITEN. GORDON STAPT IN HUN AUTO EN PENNY ZWAAIT EERST NOG NAAR MENEER CHARLES AAN DE OVERKANT VAN DE STRAAT.

Meneer Charles zwaaide terug en liet als een cowboy zijn snoeischaar om zijn vinger draaien en knipte er toen drie keer mee in de lucht, waardoor de zilverkleurige bladen blonken in het zonlicht. Penny moest erom lachen. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en schermde ze af met haar hand, maar toen verdween haar lach ineens. Ze had iets gezien: mij. Meneer Charles volgde haar blik, en nu keken ze allebei naar mij, voor het raam. Ik deed snel en met bonkend hart een stap achteruit zodat ze me niet meer konden zien. Ik wachtte totdat ik de auto van Gordon achteruit hoorde rijden op de oprit en wierp toen weer een blik uit het raam.

09.42 UUR: PENNY EN GORDON GAAN NAAR DE SUPERMARKT VOOR DE WEKELIJKSE BOODSCHAPPEN.

09.44 UUR: MELODY BIRD VAN NUMMER 3 KOMT NAAR BUITEN EN ZE TREKT FRANKIE, HUN TECKEL ACHTER ZICH AAN.

Het was weekend, wat betekende dat Melody aan de beurt was om de hond uit te laten. Claudia, haar moeder, deed dat doordeweeks, hoewel ik niet snapte waarom ze nog de moeite

namen, want hij leek er nooit zin in te hebben en probeerde de hele straat lang terug naar huis te gaan. Melody plukte tijdens het lopen aan de mouw van haar zwarte, wollen vest en bleef om de drie passen staan zodat het hondje haar kon inhalen. Dat zwarte vest droeg ze altijd en eeuwig, dus ook nu het buiten tegen de dertig graden liep. Bij een lantaarnpaal bleven ze staan omdat Frankie eens goed wilde snuffelen, toen zette hij zich schrap omdat hij terug wilde naar huis, maar Melody trok hem mee, en vervolgens sloegen ze het steegje in dat naar het kerkhof achter de pastorie gaat.

09.50 UUR: DE DEUR VAN NUMMER 7 GAAT OPEN EN

'HET PASGETROUWDE STEL' KOMT NAAR BUITEN.

Meneer Jenkins en zijn vrouw, Hannah, woonden naast ons, maar hun huis zat niet vast aan dat van ons. Ze stonden in de straat bekend als 'het pasgetrouwde stel', ook al waren ze inmiddels al vier jaar getrouwd. Hannah had altijd een glimlach op haar gezicht, zelfs als ze niet wist dat er naar haar gekeken werd.

'Ik weet niet of het wel zo goed voor je is om te gaan hardlopen in deze hitte, Rory', zei ze met een brede lach.

Meneer Jenkins trok zich niets van haar aan en strekte één arm omhoog en toen opzij. Hij gaf gymles bij mij op school en hij was van mening dat je bestaan feitelijk weinig nut had als je niet aan lichaamsbeweging deed. Ik stond ongetwijfeld op zijn lijst van 'niksnutten' en probeerde niet de aandacht op me te vestigen.

Gekleed in een strak wit T-shirt en een blauwe korte broek holde hij met zijn handen op zijn heupen hun oprit af.

'Blijf je niet te lang weg?' zei Hannah. 'We moeten nog een autozitje uitzoeken, weet je nog?'

Meneer Jenkins bromde iets. Ik keek omlaag naar het stoepje en schrok toen ik haar grote, zwangere buik zag. Ze legde haar handen er bovenop, klopte ritmisch op zichzelf, toen draaide ze zich om en ging het huis in. Ik blies de adem uit die ik had ingehouden.

Meneer Jenkins vertrok richting High Street en zwaaide naar meneer Charles, die te druk met zijn bloemen bezig was om het te zien. Hij bekeek elke roos met aandacht. Ze deinden op en neer in de wind als goed verpakte roze suikerspinnen bij een kermiskraam. Alle rozen die niet aan de norm voldeden werden

afgeknipt en verdwenen in een plastic bakje. Toen hij klaar was, liep hij achterom langs de zijkant van het huis met het bakje dode rozen.

10.00 UUR: OUDE NINA HEEFT ZICH NOG NIET

VERTOOND OM HAAR PLANTEN WATER TE GEVEN.

Niet verbazingwekkend dat ik haar niet gezien had, want het was tot dusver erg druk geweest op straat.

De deur van nummer 5 ging open en er verscheen een jongen van mijn leeftijd. Hij liep de oprit af en keek maar één kant op. Mijn kant. Deze keer dook ik niet weg, maar bleef staan en keek terug. Voor ons huis bleef hij staan, wierp zijn hoofd achterover en liet een overdreven gerochel horen voordat hij een grote fluim op ons pad liet landen. Voor het raam klapte ik langzaam voor hem en negeerde hoe misselijk ik me voelde. Hij keek verbaasd toen hij mijn handen zag, en ik stopte ze gauw achter mijn rug. Nadat hij een flinke trap tegen onze muur had gegeven, draaide hij zich om en liep de straat uit.

10.03 UUR: JAKE BISHOP ~ NOG STEEDS EEN IDIOT.

Toen Jake weg was, viel er weinig meer te zien. Meneer Jenkins kwam terug van het hardlopen, zijn witte T-shirt donker van het zweet. Penny en Gordon Sullivan laadden elf boodschappentassen uit de kofferbak. Melody kwam terug van haar wandeling en droeg Frankie onder haar arm. De hond keek heel tevreden.

En toen was het stil in het doodlopende straatje.

Totdat de deur van de pastorie langzaam openging.

10.40 UUR: OUDE NINA STAAT OP HAAR STOEPJE EN MAAKT EEN HEEL ZENUWACHTIGE INDRUK. ZE HEEFT HAAR KLEINE, ZILVERKLEURIGE GIETERTJE IN DE HAND.

De oude dame was gekleed in een zwarte rok, een crèmekleurige bloes en een roze vest. Elke bloempot kreeg vijf seconden water voordat ze verder ging naar de volgende. Terwijl ze daarmee bezig was, vlogen haar ogen alle kanten op. Ze was net de laatste pot aan het begieten, toen er een auto de straat in kwam. Ze liet de gieter op het stoepje staan, schoot naar binnen en sloeg de zware

deur achter zich dicht.

De auto die langzaam door de straat reed, was er zo een waarvan mijn vader zegt dat hij een halve hypotheek kost. Hij was in elk geval niet van een van de burens. Hij glom zo dat onze huizen weerspiegeld werden in zijn zwarte portieren toen hij de lus van de straat volgde en stopte voor nummer 11. Ik pakte mijn aantekenboekje terwijl ik keek en wachtte tot de portieren zouden opengaan.

10.45 UUR: ER STAAT EEN HELE DIKKE, ZWARTE AUTO IN DE STRAAT. EEN DIE IK NOOIT EERDER HEB GEZIEN, EN HIJ STAAT PAL VOOR HET BUURHUIS! KRIJGT MENEER CHARLES BEZOEK?

Dat was razend interessant. Ik kende de dagindeling van mijn burens uit mijn hoofd en het leek erop dat er een nieuw iemand op bezoek was in de straat. Ik probeerde in de auto te kijken, maar die had donkergetinte ramen, zodat ik niks kon zien. Hij stond een poosje zacht te snorren, toen werd de motor uitgezet. Het portier aan de bestuurderskant ging open.

Er stapte een vrouw uit met een zonnebril zo groot dat

vrijwel haar hele gezicht erachter schuilging. Ze keek om zich heen. Ze streek het haar uit haar gezicht en sloeg het portier dicht. Meneer Charles kwam naar buiten en liep haastig over zijn tuinpad terwijl hij zijn handen afveegde aan de voorkant van zijn overhemd.

‘Schat!’ zei hij en hij strekte zijn gebruinde armen naar haar uit.

‘Hallo, pa.’

Ze hield hem op enige afstand en stak hem haar wang toe om te kussen, toen liep ze naar de auto en opende het achterportier. Er klauterde een klein meisje uit van een jaar of zes, zeven, die een porseleinen pop vasthield. Ik ging dicht bij het raam staan, maar kon niet meer dan een paar woorden opvangen.

‘... moet Casey zijn! En wie is dit? Komt ze logeren?’

Meneer Charles wilde het haar van de pop strelen, maar het meisje draaide zich om zodat hij er niet bij kon. De pop zag eruit als of hij uit een antiekwinkel kwam, niet uit een speelgoedzaak. De vrouw met de megazonnebril kwam nu van de

achterbank met een blondharige jongetje dat ze met een zwaai op de stoep zette. Meneer Charles stak de peuter een hand toe.

‘Leuk kennis te maken, Teddy. Ik ben je opa.’

Het jongetje drukte een lichtblauw dekentje tegen zich aan en wreef met een punt ervan over zijn wang terwijl hij strak keek naar de rimpelige hand die op hem afkwam. De hand hing ongemakkelijk tussen hen in, toen gaf meneer Charles het op en ging zijn dochter helpen met de bagage. Ze praatten een poosje, maar ze stonden met hun rug naar me toe, zodat ik niet kon verstaan wat er gezegd werd.

De vrouw zette twee zwarte koffers bij het tuinpoortje, toen legde ze haar handen even om het gezicht van de kinderen en zei nog iets voordat ze allebei een snelle kus op hun voorhoofd kregen. Ze kneep even in de arm van meneer Charles en stapte in de auto. De motor kwam spinnend tot leven en de donkere, glimmende auto reed langzaam de straat uit. Ze stonden hem met zijn drieën na te kijken totdat hij uit het zicht verdwenen was.

‘Goed. Zullen we maar eens naar binnen gaan?’

Meneer Charles zwaaide met zijn armen en dreef ze met een

onzinnige grijns op zijn gezicht naar het huis, alsof ze een kudde schapen waren. Het jongetje bleef staan en wreef nog steeds met het dekentje over zijn wang, maar hij stak zijn andere hand uit naar een van de rozen langs het pad.

‘Ah, ah, ah, niet aankomen!’ zei zijn opa en hij zwaaide weer met zijn armen om ze de voordeur in te drijven.

Een minuut later kwam hij terug en trok de twee zwarte koffers achter zich aan. Hij keek omhoog naar me en ik stapte snel achteruit, maar niet nadat ik had gezien dat zijn grote grijns verdwenen was.

MIJN GEHEIME DOOS

Onder mijn bed had ik een geheime doos staan.

Ik had graag gezegd dat het een geheimzinnig, oud houten kistje was dat ik had opgegraven in de tuin, naar boven had gesmokkeld en had verstoppt achter het overhangende dekbed. Het zou daar geduldig staan en zijn schatten achter slot en grendel houden. Als ik eenmaal wist dat ik je kon vertrouwen, zou je op je knieën naast me mogen komen zitten, terwijl ik het half vermolmde deksel voorzichtig opende. Er zouden kluitjes aarde op mijn vloerbedekking vallen, maar voor deze ene keer zou ik dat niet erg vinden. Je mond zou openvallen en je ogen zouden steeds groter

worden wanneer je de rijkdommen zag die erin zaten.

Ik wilde dat mijn geheime doos zoiets was.

Maar dat was niet het geval.

Mijn doos was zakelijk. Hij was gemaakt van witgrijs karton en had de afmetingen en de vorm van een kleine schoendoos, met aan de bovenkant een ovale opening. De naam van de fabrikant stond rondom op de zijkanten, en rechts in elke onderhoek stond in een vette zwarte letter:

Inhoud: 100

Er zaten er, denk ik, nog een stuk of dertig in.

Wanneer ik zeg 'denk ik', bedoel ik 'weet ik'. Er zaten er nog precies dertig in.

Mijn moeder was op de hoogte van mijn geheime doos, maar mijn vader niet. Hij zou boos geworden zijn als hij het wist. Niet zozeer op mij, maar op mijn moeder, omdat ze me 'aanmoedigde'.

'Het deugt niet, Sheila. Waarom geef je hem dat soort dingen nou toch? Zo maak je het alleen maar erger.'

Zo zou mijn vader reageren.

Hij zou niet begrijpen dat het leven voor mij op dat moment zonder

die doos ondoenlijk was.

Ik woonde, met mijn geheime doos onder mijn bed, in Chestnut Close, op nummer 9. Het was een doodgewoon twee-onder-een-kaphuis met drie slaapkamers, een badkamer, een keuken met een eethoek, een rechthoekige achtertuin (voornamelijk gras), een schuur en een serre. Tot voor kort hadden er in de serre een rotan bankje en bijpassende stoelen gestaan, maar die hadden het veld moeten ruimen voor een nieuwe pooltafel. Ik had een paar weken geleden vanuit mijn slaapkamer gezien hoe de bezorgers hadden moeten worstelen om hem door de voordeur te krijgen, en sindsdien vroeg mijn vader elke dag of ik zin had om even een partijtje te poolen.

En dat had ik nooit.

Als ik vanuit mijn slaapkamerraam naar beneden keek en de zonwering van het serredak open was, kon ik mijn vader zien poolen, helemaal in zijn uppie. Gisteren had hij omhoog gekeken en me betrappt. Ik was weggedoken achter de gordijnen, maar binnen vijftig seconden stond hij al op mijn slaapkamerdeur te bonken.

‘Waarom kom je niet beneden, joh? Kom een partijtje doen met je vader.’

‘Nee, dank je, vandaag niet, pappa.’

Toen droop hij af. Ik wist wat hij probeerde te doen, maar zeg nou zelf: poolen? Hoe kwam hij daar nou bij? En ik was vastbesloten om nooit, maar dan ook echt nooit meer een voet in de serre te zetten. Nigel, onze kat, had hele hopen ingewanden van vogels en muizen uitgekotst op die koude, witte vloertegels. Kun je je voorstellen wat daar allemaal moest rondkrioelen? In deze zomerse hitte moest die hele serre wel wemelen van de ziektekiemen. En alsof Nigel ook het piepkleine beetje zin dat ik mogelijk had om met mijn vader te poolen wilde bederven, had hij besloten de pooltafel te kiezen als zijn favoriete plek om te slapen. Hij ging elke dag languit op het groene flanel liggen alsof hij werd geofferd aan de biljartgoden. De enige manier om die tafel nu nog schoon te krijgen was er emmers desinfecteermiddel over uit te storten, en dat liet ik wel uit mijn hoofd. Die pooltafel moest mijn vader een smak geld hebben gekost.

Mijn slaapkamer was het beste deel van het huis. Het

was er veilig. Het was er vrij van ziektekiemen. Daarbuiten was het gevaarlijk. Wat mensen niet schenen te begrijpen was dat viezigheid tot ziektekiemen leidde, dat ziektekiemen tot ziekte leidden en dat ziekte tot de dood leidde. Als je erover nadacht, was het tamelijk voor de hand liggend. Voor mij moesten de dingen piekfijn in orde zijn, en in mijn kamer had ik dat volledig in de hand. Ik hoefde het vuil alleen maar de baas te blijven.

Doordat ik zoveel tijd op mijn kamer doorbracht, had ik die ruimte goed leren kennen. Bijvoorbeeld:

- 1) De rechtervoorpoot van mijn nachtkastje zat los en stond een beetje scheef.
- 2) De verf aan de onderkant van mijn vensterbank was aan het afbladderen, wat ongetwijfeld erger werd door al het schoonmaken dat ik deed.
- 3) Hoog in een hoekje boven mijn bed zat een stuk behang dat iets weg had van een leeuw als je er vanuit een bepaalde hoek naar keek.

Het was geen angstaanjagende 'koning-van-de-jungle-leeuw', maar een grappige, aandoenlijke leeuw. Hij had pluizige manen, een lange, platte snuit en een scheef oog - dat krijg je, denk ik, bij tien jaar oud structuurbehang waar tig lagen verf op zitten. Soms praatte ik met hem. Ik wist dat praten met een levenloos ding een beetje eigenaardig was, maar er bestond vast wel ergens een handboek waarin stond dat wat ik deed volslagen normaal was:

'Omstreeks Dag Tien is het onvermijdelijk dat de ongelukkige die ervoor heeft gekozen het merendeel van zijn of haar leven binnenshuis door te brengen zich zo zal gaan vervelen dat hij of zij gaat praten tegen de dingen om zich heen. Dat is een normaal verschijnsel en is geen reden tot overmatige bezorgdheid.'

In mijn geval was het op Dag Acht. Ik was weer eens thuisgebleven van school en had een rotmiddag, en ik voelde dat de Behangleeuw vanuit de hoek van mijn kamer naar me keek. Ik wist meteen wie het was. Ik had zo nu en dan al eens naar hem gekeken en was in de verleiding gekomen iets te zeggen, maar had me ingehouden. Uiteindelijk hield ik het niet meer en barstte

los.

'Ik weet wat je denkt! Je denkt: "Ach, arme Matthew die de hele dag binnen zit, wat sneu. Waarom gaat hij niet naar school? Waarom gaat hij niet naar buiten om eens iets te doen?" Nou, dat gaat níét gebeuren, en maak je over mij nou maar geen zorgen, oké?'

Toen ik eenmaal kwijt was wat ik op mijn hart had, werd ik rustiger. Ik had het gevoel dat ik een discussie met hem had gewonnen. Nu was hij gewoon iets waar ik af en toe tegen praatte, zoals mijn moeder tegen de kat. Daar was niets raars aan. Het zou wél raar geweest zijn als hij iets had teruggezegd. Maar dat was nooit gebeurd.

Niemand wist uiteraard dat ik tegen hem praatte. Nog een geheimpje dat ik had. Eigenlijk was dat hele schoonmaakgedoe ook een geheim, tot heel kort geleden. Mijn vriend Tom had als eerste gemerkt dat er iets aan de hand was. Ik was tijdens de natuurkundeles naar de wc gegaan en toen ik terugkwam en aan ons tafeltje ging zitten, staarde hij me aan, met zijn vuist onder zijn hoofd.

‘Wat is er aan de hand, Matt?’

Ik keek hem aan.

‘Wat bedoel je?’

Tom boog zich naar me toe en begon te fluisteren.

‘Dat wc-gedoe? Je bent vandaag tijdens alle lessen én in de pauze gegaan. Gaat het wel goed met je?’

Ik was mijn handen gaan wassen. Dat was wat ik gedaan had. Ze waren nooit schoon genoeg, dus ik moest steeds terug om te proberen de ziektekiemen eraf te wassen. Ik opende mijn mond om het hem te vertellen, maar ik wist niet hoe ik het moest zeggen, dus haalde ik maar mijn schouders op en ging weer aan het werk. Daarna ben ik eigenlijk niet meer teruggegaan naar school.

Nu ik thuis was, had ik het veel meer in de hand en kon ik min of meer schoonmaken wanneer ik wilde. De badkamer bezorgde me de meeste stress, omdat ik elke keer dat ik er kwam het gevoel had dat het er wemelde van de ziektekiemen. Een paar weken geleden had ik me eens flink laten gaan toen mijn moeder naar haar werk was, en voordat ik het wist, was de middag om

en was ze thuisgekomen en had ze in de deuropening met open mond staan kijken hoe ik de binnenrand van de kranen afveegde met een in bleekwater gedoopt wattenbolletje.

‘Wat ben je in vredesnaam aan het doen, Matthew?’

Ze keek om zich heen naar de blinkend witte tegels. Afgaand op het gezicht dat ze trok zou je denken dat ik overal graffiti had gekalkt.

‘Dit is niet normaal... Stop ermee, genoeg is genoeg.’ Ze deed een stap naar voren. Ik deinsde achteruit en voelde de wastafel tegen mijn rug drukken.

‘Hier moeten we over praten, Matthew. Wat is er aan de hand? Kijk toch, die arme handen van je...’

Ze wilde me aanraken, maar ik schudde mijn hoofd.

‘Blijf daar, mam. Niet dichterbij komen.’

‘Maar, Matty, ik wil alleen even naar je huid kijken.

Komt er vocht uit? Het lijkt wel of er vocht uitkomt...’

Ik stak mijn handen onder mijn oksels.

‘Zijn ze verbrand, Matthew? Heb je je handen verbrand? Er mag geen bleekwater op je handen komen, lieverd.’

‘Er is niks, laat me nou gewoon met rust.’

Ik dook snel langs haar heen, ging naar mijn kamer en trapte de deur achter me dicht. Ik ging op bed liggen. Mijn handen klopten van de pijn toen ik ze onder mijn armen stak. Mijn moeder bleef buiten voor mijn deur staan. Ze liet het wel uit haar hoofd om binnen te komen.

‘Lieverd, kan ik iets voor je doen? Zeg het dan, alsjeblieft.’

Toe, Matthew? Je vader en ik kunnen dit niet langer aan. School heeft vandaag weer gebeld. Ik kan niet blijven zeggen dat... dat je een virus hebt...’

Ze maakt een verstikt geluidje, alsof ze plotseling was vergeten adem te halen. Ik sloot mijn ogen en riep één woord naar haar terug.

‘Handschoenen.’

Stilte.

‘Wat?’

‘Latex handschoenen. Van die weggooidingen. Dat is alles

wat ik nodig heb, mam. Oké? Wil je me nu alsjeblieft alleen laten?’

‘Goed. Ik eh... ik zal kijken wat ik kan doen.’

En dat was dat.

Dat was de geheime doos die ik onder mijn bed had staan.

Niet een stoffige oude schatkist, maar een doos met honderd latex weggooihandschoenen, waar nu nog maar vijftien paar in zaten.

Een geheime afspraak tussen mij en mijn moeder: zij zou me van handschoenen voorzien en ik zou mijn huid niet meer verbranden met bleekwater.

Dat hoefden we niet aan mijn vader te vertellen - hij zou het niet begrijpen.

